

ИНСТИТУТ ЗА
ЛИТЕРАТУРА

с новопристигащи арестанти, но повече стоеше прав или седеше, мълчалив и замислен, опрян на стената. След няколко часа ни разделиха. Попаднахме в различни килии. Вапцаров и аз се случихме на третия етаж: той сам в килия № 24, а аз е още десетина жени в килия № 28. В килия № 23 се намираше Петър Богданов.

Настъпи четиримесечен период на ужасни физически и морални страдания. Зареждат се безконечни дни и нощи на неопишуеми инквизиции, които нормалното човешко въображение не може да си представи. Още от първите разпити Вапцаров разбира, че се касае до голям провал във Военния център.

В полицията няколко пъти видях Вапцаров. Случваше се да го видя в коридора или през случайно отворената шпионка на килията, или когато ме водеха на разпит, страшно отслабнал и поради това като че ли още по-висок, необръснат, с белезници на ръцете и като особено "опасен", винаги придружаван от двама агенти. Той беше най-често разпитваният арестант от целият етаж тогава: от сутрин до полунощ непрекъснато всеки ден. Имах случай да го видя и когато отива и когато се връща от разпит. На отиване обикновено вървеше сам, но на връщане беше винаги подкрепян от "адютантите" си с глава кльмнала на рамо и с поглед зареян в пространството. Беше страшно да се гледа.

Веднаж, като чаках реда си за разпит пред кабинета на Гешев, видях като преведоха Вапцаров през коридора и го въведоха в една врата, която водеше за мазето, за да продължат "разпита" с други средства. Волка сви сърцето ми.

На нас, жените от 22 ~~№~~ килия, ни правеше впечатление по-човешкото държане на един от полицаите, които стоеха на пост в коридора. Освен това забелязахме, че той криеше това си известно разположение към арестуваните от другите полицаи. След много усилия и убежде-

ШШШ